

[Knud Thomsen.]

mit spørgsmål gælder altså forskellen mellem at modtage en begæring, som forudsætter, at man skal svare — så kan man spørge nogle andre — og så det at være bemyndiget til at modtage tilbud, hvilket er noget andet.

Derefter vil jeg gerne gå over til artikel X om bistandens ophør, og her vil jeg pege på, at der blandt mange sproglige ufuldkommenheder er én, som er en lille smule meningsforstyrrende. Det er jo den engelske tekst, der gælder, og både i stk. 1 og i stk. 3 bruges det engelske ord „request“, der ganske rigtigt kan betyde både en anmodning og en begæring. I stk. 1 oversættes „request“ ved „anmode om“, i stk. 3 siges „efter sådan begæring“. Der må enten stå „begære“ i stk. 1 og „begæring“ i stk. 3 eller også „anmode“ og „anmodning“ i de to stykker, for at de ikke skal komme i sproglig konflikt med hinanden.

Men det er jo kun noget sprogligt. Det reelle i sagen er det, at man begærer — jeg mener, at det er ordet „begære“, der skal bruges — at bistanden skal ophøre. Det står mig uklart, hvem man skal skrive til. Der står, at man skal gøre det skriftligt, hvis man vil begære bistandens ophør. Hvem skal man skrive til? Den bidragydende stat, som altså kan være en ikke-nordisk stat, har jo et modtagerorgan, som ifølge artikel V ikke er den, man skal skrive til, når det drejer sig om at begære bidragets ophør, idet det jo hverken drejer sig om begæring om bidrag eller tilbud om bidrag eller meddelelser i forbindelse hermed. Det må formodes at være til de forskellige regeringer, der skal rettes en sådan begæring, men jeg finder, at det burde tydeliggøres eller i alt fald opklares ved behandlingen her i det høje ting.

Endelig vil jeg med hensyn til selve indholdet sige, at jeg synes nok, det lyder lidt vagt, at den stat, der har begæret hjælp, på et hvilket som helst tidspunkt skriftligt kan „anmode om“, som der nu står i den danske tekst i artikel X, at bistanden bringes til ophør, hvorefter der i stk. 3 foreskrives den procedure, som skal følges, nemlig at den begærende og den bistående part skal rådføre sig med hinanden med henblik på at standse enhver virksomhed. Vi er ude på et nyt område her, som vi ikke har spor erfaring for. En strålingsulykke

kan blive vurderet på én måde i dette land og på en helt anden og alvorligere måde af vore naboer, som kan være meget lidt villige til at lytte til vor begæring eller vor anmodning om, at nu skal bistanden holde op. Jeg mener, at det burde være noget kraftigere betonet i artikel X, at på begæring af „den begærende stat“, som der står, skal ethvert bidrag og enhver bidragsydelse uopholdeligt søges bragt til ophør, således at der ikke var spor af tvivl om, at det ikke skal diskuteres. Jeg er imidlertid klar over, som jeg allerede har sagt, at det her drejer sig om et ja eller et nej, og vi er da fra vort partis side fuldstændig indstillet på at tiltræde og stemme for dette forslag til folketingsbeslutning. Men jeg ville altså sætte pris på, om et par af disse punkter ved lejlighed kunne blive besvaret.

Kirkegaard: På det radikale venstres vegne vil jeg anbefale, at folketinget tilslutter sig forslaget til folketingsbeslutning.

Morten Lange: Forfatterne til denne traktat har været så elskværdige at gøre sagen nogenlunde let for mig ved at indføre et stk. 4 i artikel I om, at bistanden ikke må udnyttes på en sådan måde, at den fremmer noget militært formål, og så skal der ikke være nogen vanskeligheder for mig eller for mit parti ved at støtte en sådan efter min opfattelse særdeles ønskelig traktat om gensidig bistand i tilfælde af nukleare ulykker. Man kunne naturligvis medgive den det fromme håb på vejen, at den aldrig nogen sinde må blive brugt; men på den anden side er det jo af uhyre vigtighed, at dette katastrofeområde med så store muligheder for en totalkatastrofe bliver fulgt med den største agtpågivenhed.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at vi med interesse venter at se, hvilke resultater atomenergikommissionen kommer til, hvad angår atomdrevne handelsskibe, som vi har forstået vi snart får noget at høre om, noget, som også vil belyse hele vor stillingtagen til problemet omkring atomare eller nukleare katastrofer.

Jeg skal ikke give mig ind i nogen længere debat om formuleringen af traktaten. Det forekommer mig, at det er en forholdsvis rammepregat aftale, der her foreligger.

Det forekommer mig dog — og det har